

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδύμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὥραιου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὰ ἀμάξια τὰ φράσσοντα τὴν ὁδὸν εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῇ, οἱ χωρικοὶ συζητοῦντες περὶ τῆς τιμῆς πωλησέως τινος θορυβωδῶς καὶ μετὰ χειρονομιῶν, εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρακείμενον καπηλεῖον, ἡ ὁδὸς ἀπέμεινε κενὴ καὶ ἐλευθέρᾳ, οἱ δὲ ἵπποι τοῦ μαρκησίου, οὐδὲν πλέον κώλυμα βλέποντες ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐκρόαινον ριψαύχενος, καὶ ὁμῶς ὁ μαρκήσιος ἔμενεν ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸ παράθυρον, ἐνῶ ἡ κτινοβόλῃ ἡ ἐξαίρετος ἐκείνη εὐμορφία, λησμονῶν ποῦ εὗρίσκετο, ὀλίγον μεριμνῶν ἂν τον ἔβλεπον οἱ περιεστώτες, περιφρονῶν τὰ σχόλια τῶν κατοίκων τῆς πολίχνης, θυμῶν καὶ ἐπιποθῶν νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ δίφρου καὶ νὰ προσεγγίσῃ τὴν τοσοῦτον σφοδρῶς συνταράξασαν αὐτόν.

Τραχὺς ἤχος κωδωνίου ἀκουσθεὶς ἐκ θύρας τινὸς ἀνοιχθείσης, ἀπέσπασε δυσάρεστος τὸν μαρκήσιον ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένος.

Ἀπέβλεψε περίλυπος πρὸς τὴν ρυπαρὰν ὁδόν, πρὸς τὴν παλαιὰν καὶ σκυθρωπὴν οἰκίαν, ἐρωτῶν ἐκυτὸν κατὰ τίνα εἰρωνίαν τῆς τύχης εὗρήθῃ ὁ μαργαρίτης ἐκεῖνος ἐν ἐκείνῳ τῷ βορβόρῳ.

Ἡσθάνθη τότε συγκίνησιν ὡς ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως· διότι αἰφνης ἀνθρωπὸς τις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς παραστάδος καὶ ἐκείθεν ἐξακοντίζων κατὰ τοῦ μαρκησίου βλέμμα προκλητικόν.

Ὁ κύριος Κλαίρεφὸν ἀπὸ τοῦ δίφρου τοῦ κατεκεράυνωσε διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν θρασὺν ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο νέος

μικροῦ ἀναστήματος, ἰσχνός, μὲ πρόσωπον μαῖμοις φωτιζόμενον ὑπὸ δύο ὀφθαλμῶν ἐκτάκτου ζωρότητος. Ἦτο δὲ ἐνδεδυμένος ὡς ἐργάτης.

Ταύτοχρόνως ἡ νεανὺς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ εἶδε τὸν Ὀνώριον ἰστάμενον πρὸ τοῦ καταστήματος. Παρευθὺς δὲ ἐρυθρίασασα, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, ὑποκρινόμενη ἀδιαφορίαν, καὶ καταλιπούσα τὴν ἔδραν αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐνδότατα τοῦ καταστήματος. Ὁ δὲ μαρκήσιος ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ μελωδικῆς :

— Καρβαγὰν, ἀντὶ νὰ κυτᾶζῃς ἔξω 'ς τὸν δρόμον, ἔλα τελείωνε τὴν δουλειάν σου.

Ὁ ὑπάλληλος ἔσεισε τὸ ἡλιοκαὲς μέτωπόν του ὡς θέλων νὰ ἀποδιώξῃ ὀχληροὺς στοχασμούς, ἔστρεψεν αὖθις τὸ σκυθρωπὸν καὶ ἀπειλητικὸν πρόσωπόν του πρὸς τὸν νέον, καὶ ἔπειτα βραδέως ἀφῆκε τὴν θύραν, ἥτις ἐκλείσθη ἀφ' ἐκυτῆς τρίζασα ὡς τρίζουσι δονούμεναι αἱ ὕλοι τῶν παρθύρων.

Ὁ Ὀνώριος ἔψαυσε διὰ τῆς μᾶστιγος τοὺς ἵππους, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ ἀπαθῶς καθήμενον ἱπποκόμον, ἠρώτησεν αὐτόν, ὑποκρινόμενος ἀδιαφορίαν :

— Καὶ ποία εἶν' αὐτὴ ἡ εὐμορφὴ κοπέλλα ;

— Εἶνε ἡ κόρη τοῦ μπάρμπα Κατελούρη, κύριε μαρκήσιε. ὦ! αὐτὴν τὴν ἔρει ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ. Τὸ ὄνομά της εἶνε Κρινιώ, μὰ περισσότερο τὴν λέγουν εὐμορφὴ σιταροῦ . . .

— Εἶνε φρόνιμη ;

— Ἀ! κύριε μαρκήσιε, εἶνε φρονιμότατο κορίτσι. Ὁ πατέρας της τὸν ἔχει τὸν παρᾶ, καὶ ἂν αὐτὴ ἀγαπᾷ τὰ μεγαλεῖα, εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἄνδρα καὶ κανένα καμαριέρη πρεσβείας.

— Καὶ ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι ποῦ μοιάζει σὰν μαῖμου ποῦ ἦτον εἰς τὴν θύραν ;

— Εἶνε ὁ Καρβαγὰν, ὑπνέτης . . . Εἶνε ὁμῶς παιδί ἐξυπνο καὶ γερό, καὶ αὐτὸς εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ καταστήματος, διότι ὁ μπάρμπα Κατελούρης τὸν περισσότερο καίρὸν τοῦ τον περνᾷ 'ς τὸ καπηλεῖο.

Ὁ κύριος Κλαίρεφὸν ἔνευσε πρὸς τὸν ἱπποκόμον ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ πλείότερα, ὁ δὲ ἱπποκόμος ἐπανελάβετο πάλιν τὴν προτέραν του ἐπίσημον ἀκίνησιν καὶ ἀφασίαν.

Ὁ Ὀνώριος τὰς ἐπομένους ἡμέρας πολὺ λάκεις διέβη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς. Ἐπενόησε παντοίας προφάσεις ἵνα ἐξέρχεται καὶ περιεφέρεται ἐντὸς τῆς πολίχνης. Κατήρχετο πεζὸς τὴν ἀπότομον κλιτύν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τῶν κτημάτων του εἰς τὴν Νεβίλλην, οἱ δὲ πολῖται τὸν συνήντων καθ' ὁδόν, ἔχοντα τὴν ράβδον τοῦ ὑπὸ μάλης καὶ πλανώμενον ἀσκόπως καὶ σύννου.

Εὐνόητιν εἶνε ὅτι κατὰ ποικίλους τρόπους προσεπάθουν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ μαρκησίου, καὶ τὰ κακὰ στόματα ἐξεστόμιζον διαφόρους εἰκασίας.

Διατὶ τάχα ὁ μαρκήσιος περιεφέρετο εἰς τὰς λιθοστρώτους ταύτας ὁδοὺς, ὧν οἱ φοβεροὶ λίθοι κατεπόνουν τοὺς πόδας τῶν διαβατῶν, ἐνῶ αὐτὸς εἶχεν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ ὁμαλὰς καὶ ἀπαλὰς δειροστοιχίας ;

Τίνος ἔνεκα κατέβαινε κάτω εἰς τὴν πολίχνην ;

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι οὐδὲν ἐγίνωσκον.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγὰν ὁμῶς ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὁ Καρβαγὰν ὅστις ἀπὸ τινος φεγγίτου κατεσκόπευε τὰ σὺρ' τὰ φέρ' τὰ τοῦ νέου μαρκησίου. Ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ ἡμέρας ὡς ἐξ αὐτομάτου κατενόησεν ὅτι περὶ τῆς Κρινιώς πρόκειται, καὶ παρευθὺς ἀνήφθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μίσος ἀγρίου, μίσος ἄσπονδον, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡπειλοῦντο καὶ τὰ συμφέροντά του, τουτέστι νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ προεστάμενου του, καὶ ἡ εὐδαιμονία του, τουτέστι νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐπέραστον ἐκείνην κόρην.

Καὶ τὸ σχέδιόν του τοῦτο, τὸ ἀπὸ δεκαετίας ἐπιμελὲς παρασκευαζόμενον, ἔβλεπεν ὁ Καρβαγὰν κινδυνεῖον ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας ἐκατομυριούχου εὐπατρίδου.

Ἐγίνετο ὥχρος ἐξ ὀργῆς ἀκούων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τὸ εὐδιάκριτον καὶ θρασὺ βῆμα τοῦ μαρκησίου, ἀντηχοῦν κατὰ τὰς ἄργας ὥρας, καθ' ἃς οἱ κάτοικοι καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἐνεκλείοντο ἐν ταῖς οἰκίαις των.

Ἐσχεδιάζε ποικίλα σχέδια ἐκδικήσεως φοβεράς, καὶ ἐν τῷ ὑπερφῶ ὧν, προέκυπτεν ἀπὸ τοῦ φεγγίτου καὶ παρετῆρει τὸν ἄσπονδον αὐτοῦ ἐχθρόν, διανοούμενος ὅτι λίθος τις κρημνιζόμενος ἀπὸ τοῦ ἀετώματος τῆς παλαιᾶς οἰκίας, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ δώσῃ τέλος αἵσιν εἰς τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο παιγνίδιον. Καὶ διὰ τῶν συσπωμένων δακτύλων τοῦ ἐσκάλλεν ἀνεπαισθήτως τὸν τοίχον.

Ἡμέραν τινὰ τεμάχιον τοῦ τοίχου καταπεσὼν ἐπὶ τοῦ ὧμου τοῦ μαρκησίου ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ σκιᾷ δὲ τοῦ φεγγίτου ἀνεκάλυψε μορφὴν φωτιζομένην ὑπὸ δύο ὀφθαλμῶν τίγρεως ἐνεδρευούσης.

Ὁ Ὀνώριος ἐνόησε τὸν κίνδυνον καὶ ἔκτοτε διήρχετο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον ὅστις τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστάθη ἐνώπιόν του ὡς ἀντίπαλος.

Ἐξετάσας ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κατελούρη ἦτο υἱὸς κατωτέρου τινὸς ἀξιωματικοῦ Ἰσπανοῦ ἐλθόντος εἰς Γαλλίαν τῷ 1813. Εἰσαχθεὶς εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Κατελούρη ἐν ἡλικίᾳ δικαῆς ἐτῶν εἰργάζετο δραστηρίως. Ταχέως δὲ κατενόησεν ὅτι διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἡδύνατό τις νὰ ἀποκτήσῃ δύναμιν παρὰ τοῖς χωρικοῖς. Φιλόδοξος ὧν δὲν περιώριζε τὰς ἐπιθυμίας του εἰς τὴν κατασκευὴν πολυταλάντου περιουσίας· ἀλλὰ κυρίως σκοπὸν εἶχε νὰ δημιουργήσῃ θέσιν ἀξίαν λόγου ἐν τῷ τόπῳ, καὶ διὰ τοῦ πλούτου νὰ ἔχῃ ὑποχείριον ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Πρὸς τοιοῦτον λοιπὸν ἀντίπαλον φοβε-

ρὸν προσέκρουσεν ὁ μαρκήσιος Ὀνώριος, καὶ ἐγένωσκε κάλλιστα τοῦτο.

Ἡ ἐν Νεβίλλῃ ἐμπορικὴ πανήγυρις, ἥ κατ' ἔτος τελουμένη τῇ 25 Σεπτεμβρίου, συνέπεσε τὸ ἔτος τοῦτο ἡμέραν Κυριακὴν.

Οἱ πλούσιοι κτηματικοὶ καὶ οἱ ἀγρονόμοι τῆς ἐπαρχίας ἔρχονται εἰς τὴν πανήγυριν, διαρκοῦσαν τέσσαρας ἡμέρας, καὶ γίνεται μέγα ἐμπόριον κτηνῶν, βοσκημάτων καὶ δημητριακῶν καρπῶν.

Ὁ μπάρμπα Κατελούρης, αἰείποτε εἶχεν ἐγκαίρως ἀποταμιεύσει πάσας τὰς προμηθείας τοῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν. Κατὰ τὰς τέσσαρας δὲ ταύτας ἡμέρας ὁ σιτέμπορος ἴδρυνε τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔκαμνε τὰς συμφωνίας μετὰ τῶν ἀγοραστῶν ἔξω τοῦ ἔμπορικοῦ καφετερίου, καθήμενος ἔμπροσθεν τραπέζιου, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε διαρκῶς ποτήριον ρακῆς, ἀνανεούμενον δι' ἑτέρου εὐθύς ὡς ἐκενοῦτο ὑπὸ τοῦ γέροντος.

Ὡστε τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας ἦτο διαρκῶς δόξα πατρὶ καὶ, πράγμα παράδοξον, ὅσον μάλλον ἔπινε, τόσον ὀλιγώτερον συμβιβαστικὸς ἦτο, διαστελλομένων τῶν χειλέων τοῦ στόματός του, συνεστέλλοντο τὰ χεῖλη τοῦ βαλαντίου του.

Ὅθεν ἔλεγον ἀστεϊζόμενοι :

— Ὅταν ὁ μπάρμπα Κατελούρης εἶνε ποτισμένος, οἱ μουστερηδές του ἔχουν ξεραίλα.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ μπάρμπα Κατελούρης ἦτοδὲ λέγομεν σπουγγαράκι καὶ αἱ συμφωνίαι του ἦσαν τετελεσμέναι. Τὸν μετέφερον τότε οἰκαδὲς, καὶ ἐν πάσῃ ἀνέσει ἐχώνεν ὅσην μαστίχαν εἶχε ροφήσει.

Καὶ ἐνῶ οἱ πρεσβύτεροι κατεγίνοντο εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις, οἱ νέοι διεσκέδαζον εὐθυμούντες καὶ τερπόμενοι.

Πρὸ τοῦ δημαρχείου ἐτανύετο σκηνὴ εὐρυτάτη καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐχοροπήδα ἡ νεολαία. Παρισταμένων καὶ τῶν πλουσιῶν κτηματικῶν, οἵτινες προσήρχοντο πρὸς χάριν τῶν ἀγροτῶν, ὧν αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες προσεδόκων ἐν ὅλῳ ἔτος τὴν πανήγυριν ταύτην, ἵνα, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος, χορεύσωσιν ἀπαξ κἄν, ἀποδεικνύουσαι δημοσίᾳ τὴν κομψότητα αὐτῶν καὶ τὴν τέχνην. Διὰ τοῦτο ὁ Καρβαγὰν ἔφριττε διανοούμενος ὅτι τὴν ὥραν τοῦ χοροῦ θὰ ἠδύνατο ὁ νέος μαρκήσιος νὰ ἔλθῃ πλησίον τῆς Κρινιώ, νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, χωρὶς αὐτὸς νὰ δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπέμβῃ.

Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς πανηγύρεως δὲν προσήλθεν ὁ Ὀνώριος εἰς τὸν χορόν· ὁ δὲ Καρβαγὰν παρετήρησε τοῦτο μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως. Ἐφάνη μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὁμίλησε μετὰ τῶν ἀγρονόμων του, περιποιήθη τὰς θυγατέρας των, ἐδαπάνησε χρήματα εἰς πάντα τὰ προχείρως ἱδρυμένα ὑπαίθρια καταστήματα καὶ διένειμε τὰ ἀγορασθέντα πράγματα εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ συνωστιζόμενα παιδιά, πρὸς πάντας ἀπέτεινε λόγον τινὰ εὐτράπελον, πρὸς πάσας ἐμειδίασε χαριέντως καὶ ἔπειτα ἀπεχώρησε προφασίζόμενος ὅτι πᾶσχει ἐκ σφοδρᾶς ἡμικρανίας.

Ἡ Κρινιώ ἐγέλασεν, ἐχόρευσε, διεσκέδασε προσποιουμένη ἀταραξίαν τηλικαύτην, ὥστε ὁ Καρβαγὰν ἠσθάνθη διασκεδάζομένης τὰς ὑπονοίας του καὶ ἀνεκούφισθη ἡ καρδιά του. Ἐπίστευσε δὲ σχεδόν, ὅτι ἐφήμερος ἦτο ἡ ἰδιοτροπία τοῦ μαρκησίου καὶ ὅτι τὴν ἐλθισμόνησε παρσυρθεὶς τίς οἶδεν ὑπὸ τίνος ἄλλης φαντασιοπληξίας. Ἀνεθάρρυνε λοιπὸν καὶ ἐγέλασε διὰ τὰς ματαιὰς ὑπονοίας του, ὅτι τὸ μέλλον του καὶ ἡ εὐδαιμονία του τετέλεσται. Ἐφάνη δὲ φαιδρὸς ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε.

— Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τελουμένων διαφόρων ἀγώνων ὁ Καρβαγὰν διηγωνίσθη καὶ ἐνίκησε, λαβὼν πολλὰ βραβεῖα.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνη ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὁ Καρβαγὰν ἐπὶ τινὰς ὥρας ἦτο εὐδαιμονέστατος, εὐθυμότατος, ζωηρότατος.

Ἐχόρευσεν ἀκαταπόνητος καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ τελετάρχης.

Τὸ μεσονύκτιον, τοῦ χοροῦ ὄντος ἐν τῇ ἀκμῇ, ὁ Καρβαγὰν ἀνεζήτησε τὴν Κρινιώ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρεν. Ἠρώτησε πάντας τοὺς φίλους τοῦ μπάρμπα-Κατελούρη, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἴδῃ. Τότε τὰ ἦπατα τοῦ Καρβαγὰν ἐκόπησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐθολώθησαν, καὶ δύσπνοια σφοδρὰ τον κατέλαβε.

Προησθάνθη ὅτι ἐνεπαίχθη, ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ μαρκησίου ἦτο ἀπλὴ προσποιήσις.

Σπεύδει παρευθὺς πρὸς τὸ ἔμπορικὸν καφετερίον καὶ εὐρίσκει τὸν προϊστάμενόν του ἀδυνατοῦντα νὰ συνάψῃ δύο ἐννοίας, νὰ κάμῃ δύο βήματα.

Σπεύδει δρομαῖος πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς, ἐλπίζων ὅτι ἡ Κρινιώ ἀπαυδήσασα εἶχεν ἐπανεέλθῃ οἰκαδὲς.

Παρατηρεῖ μακρόθεν τὸ πρόσωπον τῆς οἰκίας, βλέπει αὐτὴν σκοτεινὴν, οὐδὲν φῶς ἐν τῇ θαλάμῳ τῆς νεάνιδος.

Εἰσέρχεται, ἀναδραίνει τὴν κλίμακα, τρίζουσιν πενήθμως ὑπὸ τοὺς πόδας του, κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεμιᾶς τυγχάνει ἀποκρίσεως. Ἰσταται ὀλίγον σιωπηλός, ὡς ἔξω φρενῶν, ἀκούων τοὺς βιαίους καὶ ὑποκώφους παλμούς τῆς καρδίας του. Ἐπειτα δὲ κατὰβληθεὶς πίπτει ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, καὶ κλαίει καὶ κλαίει ὑπὸ λύσσης ἄμα καὶ λύπης.

Πολλὴν ὥραν ἔμεινε κατακείμενος ἀκούων μακρόθεν τὸν θόρυβον τῆς πανηγύρεως, τὰ χάλκινα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, καὶ ἀνελίσσων ἐν τῇ κεφαλῇ του φοβερὰ σχέδιζ ἐκδικήσεως.

Αἰφνης ἰδὲς τις ἀναλαμβάνει ἐν τῇ ὑπὸ τῆς λύπης ἐσκοτισμένῳ ἐγκεφαλῷ του· ἡ Κρινιώ ἴσως ἦτο ἐν Κλαϊρεφόν, ἴσως ἦτο ἔτι καιρὸς νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ μαρκησίου.

Καταδραίνει λοιπὸν τὴν κλίμακα μεθ' ὁρμῆς καὶ σπεύδει δρομαῖος πρὸς τὸν πύργον τοῦ Κλαϊρεφόν ἀνερχόμενος τὸν ἀπότομον καὶ δύσβατον λόφον, ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ πύργος.

Ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας φθάνει ὁρμᾷ πρὸς τὴν κιγκλιδωτὴν πύλιν καὶ εὐτυχῶς τὴν εὐρίσκει ἀνοικτήν.

Εἰσορμᾷ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ βλέπει πρὸ τοῦ πύργου ἰσταμένην ἄμαξιν κλειστήν.

Ἀκούει τὴν θυρίδα τῆς ἄμαξης κλεισμένην μετὰ τριγμοῦ ἀντιτρίζαντος ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐνῶ δὲ ὁ ἡνίοχος ἐμελλε νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας, σπεύδει ὁ Καρβαγὰν πρὸς τὴν θυρίδα, καὶ ἐν τῷ σκότει τῆς ἄμαξης, βλέπει συγκεχυμένως δύο πρόσωπα, τὸ μὲν ἀνδρὸς, τὸ δὲ γυναικός.

Ἐκβάλλει βρυχηθμόν καὶ ἀρπάσας τὴν λαβὴν τῆς θυρίδος, τὴν ἀνοίγει κραυγάζων :

— Κρινιώ !

Ὡς ἀπάντησις ἠκούσθη ἀναφώνησις ὑποκώφως· ταυτοχρόνως δὲ χεὶρ νευρώδης τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου καὶ ἀπωθήσασα αὐτόν, τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς, ἐνῶ φωνὴ ἐπιτακτικὴ ἔλεγεν :

— Ἐμπρὸς λοιπὸν !

Ὁ Καρβαγὰν ἐνόησεν ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται, ὅτι δύο περιστροφὰι τῆς ἄμαξης ἤρκουν ἵνα ἀνοίξωσιν ἀνυπέβλητον ἄβυσσον μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης ἣν ἠγάπα.

Κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων ὠρυόμενος :

— Κρινιώ, κατέβα !... εἶνε καιρὸς ἀκόμα ... Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς.

Οἱ ἵπποι ριψαύχενες ἔσειον ἀνυπόμονοι τοὺς χαλυβδίνους κρίκους τῶν χαλινῶν.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ μετὰ ἀρχομένης ὀργῆς μειμιγμένη ἐπανελάθεν :

— Ἐλα, τελείωνε ! Ἄν δὲν θέλῃ νὰ παραμερίσῃ, δὸς του μίαν μὲ τὴν μαστίγα 'ς τὰ μοῦτρα !

Ὁ βραχίων τοῦ ἡνίοχου ὑψώθη, συριγμὸς ἠκούσθη καὶ ὁ Καρβαγὰν καθημαγμένην ἔχων τὴν παρειὰν καὶ τὸ στήθος μεμολωπισμένον ὑπὸ τοῦ ρυμοῦ τῆς ἄμαξης κατεκυλίσθη κατὰ γῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOMBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Εἶνε φῶς φανερόν, διελογίσθη μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ταχύτητος τοῦ συλλογισμοῦ. Ὁ παλληκαρὸς αὐτὸς γνωρίζει ὅτι ὁ βωβὸς του συνελήφθη, καὶ ὅτι ἡ δολοφονηθεῖσα γυναῖκα εἶνε εἰς τὴν Μόργην, ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι γνωρίζομεν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάσθη τόσον καλῶς, καὶ ὅτι τὸν περιμένομεν ἐδῶ. Ὑποπεύεται ἐννοεῖται, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θ' ἀνακαλυφθῇ τὸ κακούργημα. Καὶ ἂν ἔτι δὲν ἤρχομεθα ἡμεῖς ἐδῶ, οἱ γείτονες θὰ ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς οἰκίας... χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ μυρωδιὰ